

עפ"ג (מרכז) 44900-04-12 - פלוני נ' מדינת ישראל

עפ"ג (מרכז) 44900-04-12 - פלוני נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

עפ"ג (מרכז) 44900-04-12

פלוני

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז

[26.02.2013]

כב' השופט אברהם טל, אב"ד - סג"נ

כב' השופטת זהבה בוסתן

כב' השופט יחזקאל קינר

פסק דין

1. בפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בראשל"צ (כב' סה"נ, השופט הימן) בת"פ 2424/07 לפיו הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של עינוי, התעללות והתאכזרות לבעלי חיים לפי סעיף 2(א) ביחד עם סעיף 17 (א) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשנ"ד-1994 (להלן: "החוק").

בימ"ש קמא קבע לאחר מתן הכרעת הדין, כי לזכות המערער עומד הסייג לאחריות פלילית הקבוע בסעיף 34 ח' לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ולכן הוא לא היה בר-אחריות פלילית בעת ביצוע המעשים נושא כתב האישום שהוגש כנגדו.

חרף האמור לא ביטל בימ"ש קמא את הרשעתו של המערער אך לא המשיך בהליך הפלילי נושא הערעור.

2. על-פי האמור בכתב האישום, החל מיום 7.3.07, ובמשך תקופה של שבוע לפחות במהלך אותו חודש, הלעיט המערער אווזים אותם גידל במשקו בתערובת מזון בכפייה, כדי לייצר כבד אווז שומני. הוא ביצע זאת באמצעות מכונת הלעטה פנאומטית הדוחסת מזון לגופם של האווזים באמצעות לחץ אוויר (להלן: "המכונה"). המכונה פועלת כך שבלחיצת כפתור היא שואבת מזון ממערבל בו מרוכזת עיסת המזון, ודוחסת אותו לצינור פלסטיק קשיח באורך של כ-12.5 ס"מ שמחובר אליה ומוכנס למקור האווז. המערער פעל כך מספר פעמים ביום והפסיק רק כאשר הגיע המועד לשחוט את האווזים. הכרעת הדין של בימ"ש קמא

3. בימ"ש קמא פירט בראשית הכרעת הדין את המצב המשפטי הקיים באשר לפיטום האווזים ואת הפסיקה בעטיה בוטלו התקנות שהתירו זאת.

הוא פירט את ה"שיטה" שהמציא המערער לפיטום אווזים לפיה לא הוחדר צינור ארוך ללוע האווז אלא צינור קצר, אשר בקצהו שני זיזים, שמנעו את כניסת הצינור לתוך לוע האווז, ובכך הוזרם המזון ללוע האווז מבלי להחדיר לתוכו את הצינור. בימ"ש קמא הדגיש, כי העובדות המהותיות שבכתב האישום לא היו שנויות במחלוקת והמערער הודה בביצוע המעשים. המחלוקת התמצתה באשר לגדר המשמעות של האכלת האווזים ובשאלה האם יש בכך כדי התעללות והתאכזרות להם. 4. בימ"ש קמא קבע, על בסיס צפייה בתקליטור ת/3, שבו קבצי וידיאו ותמונות סטילס המתעדות האכלת אווזים במשקו של המערער, כי אין להידרש לחוות דעת שונות שהוצגו בפניו מטעם המערער באשר לשאלה האם האווז סובל בשיטת האכלה או הפיטום בה השתמש המערער אם לאו. בימ"ש קמא תיאר את התמונות הנראות בתקליטור ת/3 כך: "במוצג זה נראה הנאשם תופס אווז המצוי לידו, בראשו סמוך לצווארו, מושך וגורר אותו ומציבו בין רגליו על מנת לרתקו אליו, פותח בכוח מקורו של האווז, מחדיר בכוח הצינור לפי האווז, עד אשר הצינור נעצר בפתח הפה סמוך ללוע. אחר כך, המערער, סוגר בידו את מקור האווז ולוחץ המקור סביב הצינור המונח למעשה לכל אורך מקורו של האווז. אחר כך מזרים המזון לפי האווז. חלק מהמזון שלא חדר ללוע ולוושט האווז יוצא מצידי פי האווז אך נראה כי באחיזה משמעותית וחזקה בכף ידו של המערער, תוך לחיצת המקור סביב הצינור במשך זמן מתאים, גורמת לאווז, בלית ברירה, לבלוע כל המנה שהוזרמה לתוך פיו. על בסיס הצפייה בתקליטור ת/3 קבע בימ"ש קמא, כי אין לו ספק שפיטום האווז בדרך זו גורמת לו סבל רב מאחר ואין הבדל בין החדרת צינור לוושט האווז עד לקיבתו לבין כפיית האווז לבלוע מזון המוזרם אל לועו שכן "פעולה פשוטה של לחיצת מקור האווז בכף יד סגורה, למשך זמן מתאים, כאשר בפי האווז מצוי צינור הזנה, כאשר הלחיצה היא סביב הצינור המצוי בתוך מקורו של האווז, כופה ממילא על האווז לבלוע המזון בלי אפשרות ויכולת להוציאו החוצה. וכל זה לנוכח לפיתת המקור סביב הצינור המצוי בין שני חלקי המקור בכף ידו הלוחצת של הנאשם". 5. בימ"ש קמא קבע שעצם העובדה שצינור ההזנה קצר ולא חדר לוושט האווז אינה מכשירה את המעשה, שכן ההתעללות וההתאכזרות לאווז היא בעצם הפיטום או ההאכלה בפיטום. 6. בשולי ההכרעה הדגיש בימ"ש קמא, כי לצורך ההכרעה הוא לא נדרש לעדויות מומחים שיחוו דעתם באשר לסבל שנגרם לאווזים שכן די במראה עיניים של אדם מן הישוב הצופה במעשה, על תפיסותיו וניסיון חייו. לאור האמור, קבע בימ"ש קמא כי מעשיו של המערער, כפי שעולה מחומר הראיות, בהאכלה בכפייה של האווזים מהווים התאכזרות לאווזים והתעללות בהם בניגוד לחוק. ההליכים בבימ"ש זה

1. המערער הגיש בעצמו ערעור על פסה"ד ולאחר שבימ"ש זה, במותב שחלקו אחר, מינה למערער סניגור מטעם הסניגוריה הציבורית, עו"ד גיל רווה, שייצג אותו בבימ"ש קמא, ושמע את טיעוני ב"כ הצדדים, החליט להחזיר את הדין לביהמ"ש קמא על מנת שיביע דעתו באשר לדברי העדים שהעידו בפניו, לרבות לדברי המומחים מטעם המערער, באשר לסבל שנגרם לאווזים כתוצאה ממעשי המערער ולהשלכות שיש להם, אם יש, על אשמתו של המערער.
 2. ביום 15.4.12 החליט ביהמ"ש קמא לא לשנות את קביעתו בהכרעת הדין, דהיינו, שבהאכלת האווזים בכפיה שלא בדרכם הטבעית של האווזים על מנת לגרום לכבדיהם לגדול יש כדי ביצוע המעשה האסור, דהיינו, התעללות באווזים.
 3. המערער הגיש בעצמו ערעור גם על פסק הדין של בימ"ש קמא מיום 15.4.02 ולצורך המשך הדין בערעור מינה ביהמ"ש, באמצעות הסניגוריה הציבורית, את עו"ד גיל רווה, שייצג כאמור את המערער בהליך בפני בימ"ש קמא, ושמע את טיעוני ב"כ הצדדים בקשר אליו.
- פסק הדין של בימ"ש קמא מיום 15.4.12 (להלן: "פסה"ד")
1. בפתח פסה"ד כתב בימ"ש קמא שלמרות שהוא סבור כי לשם הכרעה במקרה שלפניו די במראה עיניים, כמו גם לנוכח הקביעה העקרונית בבג"צ 9232/01 נח נ' היועמ"ש ואח' (להלן: "בג"צ נח") לפיה הנחת היסוד היא שיש בהאכלת אווזים בכפיה משום התעללות בבעלי חיים, חזקה עליו מצוות בימ"ש זה והוא יבחן את עדויות המומחים.
 - בימ"ש קמא העיר כי בהכרעת דינו הוא לא התעלם מחוות הדעת נ/4 ומעדויות של פרופ' וייסמן ומחוות דעתו נ/11 אלא שהוא מצא שהמבחן הקובע הוא המבחן האנושי של האדם הסביר, שרואה מעשה שנעשה בבעל חיים, ולא דווקא חוות דעת מומחים.
 2. בימ"ש קמא לא קיבל את האמור בחוות הדעת נ/4 שכן המערער ויתר על עדויותיהם של עורכיו וקיבל את דברי עדת התביעה, ד"ר בן דוב, לפיהם לא מדובר במחק מדע אלא בבדיקה מדגמית שנערכה על קבוצה קטנה של עופות ובעשר מדידות בלבד, ואין בה משמעות מעשית או מסקנה ברורה וממצה באשר לסבל שנגרם לאווז בהאכלתו הכפויה.
 - בימ"ש קמא לא קיבל כמהימנות את חוות דעתו ועדותו של פרופ' וייסמן בעיקר משום שהן לא מתבססות על בדיקתו האישית אלא על מה שאמר לו המערער באשר לנתוני תמותה של אווזים עפ"י שיטת המערער ועל העדר פגמים בהתפתחותם. כמו כן, מצביע בימ"ש קמא על כך שחוות דעתו של פרופ' וייסמן אינה נחרצת וקובעת שסבלו של האווז שמפוטם לפי השיטה החדשה של המערער קטן מזה שפוטם לפי השיטה הקודמת.
 - בנוסף לאמור העלה בימ"ש קמא בקטע האחרון בעמ' 39 לפסק הדין מספר תהיות שמעלה המסמך נ/4, שפרופ' וייסמן לא נתן להם הסברים.
 - כמו כן מפנה בימ"ש קמא להיעדר "קבוצת ביקורת" של אווזים חופשיים לקבוצת המחקר ומעלה חשש שהדבר נובע מרצונם של עורכי המסמך להוכיח ששיטת המערער ראויה.
 - בימ"ש קמא לא קיבל את האמור בחוות דעתו של פרופ' ניר, נ/9, שכן המערער ויתר על עדותו וחוות דעתו מסתמכת על המסמך נ/4, שאיננו מחקר בעל תוקף מחייב.

בימ"ש קמא קבע בעמ' 43 לפסה"ד, שעדותו של רב המשחטה, יעקב שקולניק, אינה רלוונטית לשאלה במחלוקת ולא האמין לעדויות משה אסולין, מומחה למכונות פיטום אוזים, ויוחנן אשתר, מגדל אוזים לשעבר וחברו של המערער, בהיותם עדים מעוניינים.

בסיפא פסק הדין נושא הערעור קבע בימ"ש קמא שדי בכך שאדם גורם לכבדו של אווז לגדול שלא כדרך הטבע כדי התעללות באווז ושאלין בעדויות המומחים כדי לשנות את מסקנתו שמדובר בהתעללות בבעלי חיים. נימוקי הערעור

1. בימ"ש קמא שגה כשהרשיע את המערער ובכך שהבין מפסיקת ביהמ"ש העליון שהזנה של אווזים כפויה בכל צורה שהיא נאסרה לחלוטין.
 2. המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה שמוטל עליה שכן היא לא הביאה כל מחקר מדעי שמוכיח חוסר הפחתה מספקת בסבל שנגרם לאווזים בשיטה שנקט המערער לעומת השיטה שנאסרה ע"י הפסיקה.
 3. בימ"ש קמא טעה כשפסל באופן גורף את עדויותיהם של עדי ההגנה, שהטילו ספק באשמת המערער וחיזקו את דברי עדי התביעה, ובמיוחד את דברי ד"ר בן דוב לפיהם לא ניתן לקבוע ללא מחקר מקיף ש.. גורמת סבל לאווז ושהחדרת הפטמה למקור של האווז ולא ללוע שלו עשויה להקטין את העקה בגלל הצינור הקטן.
 4. העובדה שאנשי הפיקוח לא החרימו דבר אצל המערער, לעומת מקומות אחרים שבהם הוחרם ציוד, מלמדת שמעשיו היו בסדר.
 5. עומדת למערער הגנת סעיף 17(ב)(1) לחוק צער בעלי חיים מאחר והוא נקט בכל אמצעי כדי להשיג את התכלית המבוקשת, תוך נקיטת צעדים מונעי סבל עד כמה שניתן: הוצאת המשפך, דילול בכמות המזון ביחס לכמות המים, האכלה גם באופן חופשי וקיצור סך ימי ההאכלה.
 6. במהלך הדיון בפנינו טען ב"כ המערער שבימ"ש קמא לא הזמין את ב"כ הצדדים לטעון בפניו בטרם מתן פסה"ד המשלים.
- לטענתו, המאשימה לא הביאה עדות מומחה להוכחת אשמתו של המערער שכן ד"ר בן דוב סברה בטעות שכל האכלה כפויה של אווזים היא התעללות בעוד פסיקת ביהמ"ש העליון, עליה מסתמכת המשיבה, לא קבעה זאת. גם אם בימ"ש קמא לא האמין לעדויות המומחים מטעם המערער עדיין לא ניתן להרשיע אותו בהעדר חוות דעת של המשיבה. ד"ר בן דוב, עדת המאשימה, אמרה שהיא לא עשתה מחקרים וניסויים בעצמה, ושלא ניתן לקבוע ששיטת הפיטום של המערער גורמת סבל לאווזים. גם דוברת משרד החקלאות הסבירה שלא החרימו את הציוד של המערער בגלל שחשבו ששיטת הפיטום שלו חוקית ויועמ"ש משרד החקלאות כתב שרק הפרקטיקה שהוסדרה בתקנות נפסלה ע"י בג"צ ולא נפסלה כל פרקטיקה של פיטום.

ב"כ המערער טוען שלא היה מקום לפסול את עדותו של פרופ' וייסמן ואת עדותו של שקולניק והיה מקום להסתמך על חווה"ד נ/9, שכן עורך חווה"ד הגיע למתן עדות אך הוא לא העיד בגלל שב"כ המאשימה לא התייצב. תגובת המשיבה

1. קביעת ביהמ"ש העליון בפסיקה עליה הסתמך בימ"ש קמא היא חלק מהדין שאיננו טעון הוכחה. ביהמ"ש העליון התייחס גם לשיטת הפיטום וגם לתוצאתו וקבע שגידול הכבד של האווז לא מתאפשרת אלא בגרימת מחלה ניוונית לכבד. לא מדובר רק בהחדרת צינור אלא גם בהאכלת האווזים בכמויות אדירות של מזון עתיר שומן מספר פעמים ביום.
2. בימ"ש קמא לא יכול לנהוג בניגוד להחלטות ביהמ"ש העליון לסגור את ענף פיטום האווזים והמערער לא יכול לעשות דין לעצמו אלא היה עליו לעתור לבג"צ.
3. המאשימה הוכיחה את העובדות ונסיבות של המערער להוכיח ספק סביר נכשל לאחר שבימ"ש קמא לא האמין, ובצדק, לדברי העדים מטעמו ולדבריו של פרופ' וייסמן. דיון והכרעה
1. הלכה פסוקה היא שאין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאים עובדתיים שנקבעו על סמך התרשמותה של הערכאה הדיונית מעדויותיהם של עדים שהעידו בפניו (ראה פסק דינו של השופט דנציגר בע"פ 814/12 מדינת ישראל נ' סוסה, ניתן ביום 25.10.12, סע' 38-39 לפסק הדין ופסק דינו של כב' השופט שוהם בע"פ 1904/11 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 13.6.12, סעיף 10 לפסק הדין).
2. לאור האמור, אין מקום להתערבות בימ"ש זה בחוסר האמון שייחס בימ"ש קמא לעדויותיהם של עדי ההגנה שקולניק, אסולין ואשתר, שהובאו מטעם המערער, שכן היא מבוססת על התרשמותו מהיותם עדים מעוניינים (אסולין ואשתר) ועל כך שעדותו של שקולניק לא רלוונטית לנושא שבמחלוקת בתיק נושא הערעור.
3. בימ"ש קמא צדק כאשר לא הסתמך על חוות דעתם של ד"ר מאליס וד"ר הייבלום נ/4 שכן עורכי המסמך לא נחקרו עליו ואין בנימוק שנמסר ע"י המערער בהודעת הערעור לכך שד"ר מאליס לא העיד כדי לרפא את הפגם המשמעותי שיש בכך שכן מדובר בנימוק שקשור בעד ולא בב"כ המאשימה או בביהמ"ש ולכן אין בו כדי להכשיר את חוות הדעת נ/4 כראייה. זאת בנוסף לטעמי הפסול שמצא בימ"ש קמא בחוות הדעת, בהתבסס על דברי ד"ר בן דוב לפיהם מדובר בתוצאה של בדיקה מקדמית ולא של מחקר ובהעדר קבוצת ביקורת אמיתית של אווזים בריאים (ראה עמ' 39-40 לפסה"ד של בימ"ש קמא).
4. בימ"ש קמא לא הסתמך, ובצדק, על עדותו של פרופ' וייסמן ועל חוות דעתו נ/11. גם מבלי להתייחס לנימוקים שהובאו בעמ' 41 למעלה לפסק דינו, קבע בימ"ש קמא, ובצדק, שחוות דעתו של פרופ' וייסמן ועדותו לא מבוססות על בחינתו ובדיקתו האישית אלא על נתונים סטטיסטיים שנמסרו לו ע"י המערער באשר לתמותת האווזים שפוטמו בשיטתו של המערער ועל העדר פגמים בהתפתחותם שלא הוכחו במידה שמצדיקה הסתמכות עליהם ע"י פרופ' וייסמן.

כמו כן, הסתמך פרופ' וייסמן על ממצאי ומסקנות חוות הדעת נ/4, שעורכיה לא העידו בפני בימ"ש קמא ונמצאו בה פגמים כאמור לעיל, ולכן צדק בימ"ש קמא כאשר לא קיבל את דברי פרופ' וייסמן.

5. גם לאחר שבימ"ש קמא לא קיבל את עדויות עדי ההגנה, לרבות המומחים וחוות הדעת, עדיין ניצבת השאלה שהועלתה בפניו במלוא עוצמתה ע"י ב"כ המערער האם יש בכך, ובהתרשמותו של בימ"ש קמא מהתנהגות האווזים בזמן פיטום בשיטת המערער, כפי שתוארה בעדויות ובדו"חות הארוע של המפקחים שביקרו במשק של המערער, בתמונות ת/2 ובדיסק ת/3, כדי לגרום להרשעת המערער בהעדר חוות דעת ועדות מטעם המשיבה על ההתעללות באווזים שיש בשיטה שבה פוטמו ע"י המערער.

6. בפני בימ"ש קמא העידה מטעם המאשימה ד"ר בן דוב, רופאה וטרינרית ששימשה כממונה על פי חוק צער בעלי חיים (ראה עדותה בעמ' 16-27 לפרוטוקול), והוגשו מכתבים שכתבה למערער ולאשתו, בתשובות למכתבים שכתבו אליה (ת/7 ות/8).

בסעיף 2 למכתבה ת/7 כתבה ד"ר בן דוב כי ההשוואה בין רווחת בעלי חיים לרווחת בני אדם איננה נכונה. לדבריה מדדים רבים שמעידים על סבל של בעלי חיים, חלקם ניתנים למדידה אובייקטיבית וחלקם מבוססים על הערכה סובייקטיבית, ובהעדר יכולת לשאול את בעלי החיים להרגלם יש להניח שביטויים רבים למצוקה משותפים למגוון בעלי חיים (ראה גם סעיף ג' למכתבה ת/8).

בסעיפים ב' ו-ד' למכתבה ת/8 כותבת ד"ר בן דוב שלא פורסמו מחקרים חדשים בנושא הלטעת אווזים לאחר המחקרים ששימשו בסיס לתקנות שנפסלו ע"י ביהמ"ש העליון בבג"צ 9232/01 ובאם יש בידי המערער ואשתו תוצאות מחקרים תקפים מדעית בהם נבחן סבלם של האווזים שמואכלים בשיטתם מול סבל האווזים שהואכלו בשיטה שנקבעה בתקנות הם ייבחנו.

במכתב נ/3, שנכתב לפני המכתבים הנ"ל למנהל השירותים הווטרינריים, מתייחסת ד"ר בן דוב לשיטות פיטום אווזים, לרבות ל"אמנת ואחנן" נושא כתב האישום.

ד"ר בן דוב כותבת בסעיף ד' בעמ' 2 למכתב שעל פניו נראה כי פיטמה שלא מוחדרת ללוע האווז, אלא למקורו, עשויה להקטין את העקה שנגרמת לו אך במקרה זה לא ניתן לחוות דעה ללא בדיקה אובייקטיבית ומסודרת.

באשר לכמות המזון כותבת ד"ר בן דוב ש"אמנת ואחנן" היא הפרקטיקה היחידה שלא קובעת מספר ימי פיטום ולכן יתכן שהלחץ על האווז יהיה קטן יותר באם כמות המזון תחולק על פני תקופת פיטום ארוכה יותר.

בסיכום מכתבה (עמ' 3) כתבה ד"ר בן דוב שהיא לא רואה כל דרך לענות על השאלה האם פרקטיקת הפיטום החדשה שאומצה ע"י החקלאים מפחיתה באופן משמעותי את הסבל שנגרם לאווזים שפוטמו לפי השיטה שנקבעה בתקנות שנפסלו ע"י ביהמ"ש העליון ויתכן ומחקרים יאפשרו לתת תשובה לשאלה זו.

בעדותה בביהמ"ש, אמרה ד"ר בן דוב שהאיחוד האירופי לא אוסר הלעטה של אווזים (עמ' 18) ובסוף עמ' 19 אמרה, בתשובות לשאלות ביהמ"ש, שההתעללות באווזים נובעת מהצורה של דחיסת כמות מאוד גדולה של מזון ולא מסוג המזון.

בחקירתה הנגדית אמרה ד"ר בן דוב שלא ערכה מחקר בקשר לפיטום אווזים ובאשר ל"שיטת ואחנון" אמרה שמספר ימי הפיטום לא מספיק כדי להשליך על הסבל שנגרם לאווז אלא יש צורך לשלב מידע לגבי מספר ימי הפיטום וכמות האוכל שניתן בכל האכלה והיא לא קיבלה נתונים בענין זה (עמ' 21 למטה).

בסוף עמ' 23 לפרוטוקול אמרה ד"ר בן דוב שכל גידול חקלאי גורם למידה מסוימת של סבל ואין באפשרותה לומר אם השיטה של המערער גורמת ליותר או לפחות סבל מהשיטה שהיתה בתקנות. בעמ' 25 אמרה ד"ר בן דוב שלא ניתן לקבוע אם "שיטת ואחנון" גורמת סבל לאווז אך להבנתה במדינת ישראל הלעטה כפויה על כל סוגיה אסורה.

7. לאור האמור בסיפא דבריה של ד"ר בן דוב, ובהעדר חוות דעת מטעם המשיבה המתייחסת לשיטת פיטום האווזים שהונהגה ע"י המערער נושא כתב האישום, ולאור מה שנקבע בפסק הדין של בימ"ש זה ביום 2.4.12 לא הוכיחה המשיבה מעבר לספק סביר בבימ"ש קמא שהמערער התעלל, התאכזר או עינה את האווזים, גם אם בימ"ש קמא התרשם כך ממה שנראה בתמונות ת/2 ובדיסק ת/3.

8. אין בעובדה שמיום 15.4.06 נאסרה כל צורה של הלעטת אווזים בהנחייה של מנהל השרותים הווטרינריים, כיישום פסה"ד בבג"צ 9232/01, כדי לגרום להרשעתו של המערער בביצוע העבירה שבה הואשם שכן הוא לא הואשם בהפרת ההנחייה אלא בעבירה של התעללות בעלי חיים בניגוד לסעיפים 2(א) ו-17 לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים) תשנ"ד-1904.

9. אין בעובדה שביהמ"ש העליון פסל, בדעת רוב, עליה מסתמך בימ"ש קמא, בבג"צ 9232/01 נח' ה' היועמ"ש ואח', פד"י נז(6) 212, את התקנות שהתירו הלעטת אווזים בשל היותן נוגדות את סעיף 2(א) לחוק כדי לגרום להרשעת המערער שכן אין מחלוקת שאותן תקנות התייחסו לשיטה שונה של פיטום מזו שנקט בה המערער כפי שתוארה ע"י בימ"ש קמא, עליה לא היתה מחלוקת, כאשר השוני הוא בנתונים רלוונטיים להכרעה בשאלה אם מדובר בעבירה על סעיף 2(א) לחוק הנ"ל (ראה השיטה כפי שתוארה בסעיף 2 לרקע העובדתי בעמ' 220 לפסה"ד של כב' השופט גרוניס, כתוארו אז).

10. כך גם אין בקביעת ביהמ"ש העליון בבג"צ 9232/01 הנ"ל, בדעת רוב, לכשעצמה כדי לגרום להרשעת המערער מעבר לספק סביר באשמה שיוחסה לו בשל העובדה שהמאשימה לא הוכיחה בבימ"ש קמא שפיטום האווזים בשיטה שבה נקט המערער, מהווה, מעבר לספק סביר, עבירה על סעיף 2(א) לחוק הנ"ל, גם אם בימ"ש קמא לא קיבל כראיות או כראיות מהימנות, את דברי המומחים מטעם המערער.

11. לאור כל האמור לעיל, אנו מקבלים את הערעור ומזכים את המערער מחמת הספק מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום בת"פ 2427/07 (בימ"ש השלום בראשל"צ).

אין בזיכוי זה כדי להכשיר את שיטת פיטום האווזים נושא הערעור שכן הוא מבוסס על כך שהמשיבה לא הציגה בפני בימ"ש קמא ראיות מספיקות, מעבר לספק סביר, לפיה יש בשיטה זו משום עבירה על סעיף 2(א) לחוק שבה הואשם המערער. ניתן והודע היום ט"ז אדר תשע"ג, 26/02/2013 במעמד ב"כ המערער עו"ד גיל רווה, ב"כ המשיבה עו"ד גנטוס ג'ריס והמערער.

אברהם טל, סג"נ

אב"ד

זהבה בוסתן, שופטת

יחזקאל קינר, שופט